

for det hvilende Grundlovsforslags Overgang til 2den Behandling. Jeg kan ikke seaa Andet ud af den omtalte Adresse, end at de, der stemte for den.

Formanden: Jeg maa tillade mig at henlede den ærede Taler's Opmærksomhed paa, at det er de enkelte Paragrapher, der foreligge til Discussion. Enten maa altsaa den ærede Taler knytte sine Bemærkninger til de enkelte Paragrapher, eller ogsaa kan der, naar det forlanges, blive givet Leilighed til, naar Forhandlingerne ere skredne saa langt frem, særskilt at tale om Lovens Overgang til 3die Behandling. Da kan den ærede Taler maafee knytte sine Bemærkninger saaledes til det til den Tid foreliggende Spørgsmaal, men nu gaaer det ikke an at tale om Sagen i dens Almindelighed.

Barfod: Ja, saa maa jeg bede undskyldt, at jeg paa dette Trin af Sagen har taget Ordet. Hvad jeg havde at sige gjaldt navnlig Spørgsmaalet om, hvorvidt Sagen skal overgaae til 3die Behandling, og jeg fandt mindre Opfordring til at dvæle ved de enkelte Paragrapher. Jeg skal derfor heller ikke gjøre det nu, men idet jeg atter beder undskyldt, at jeg i urette Tid har villet fremkomme med hvad jeg havde at sige, skal jeg tillade mig at forbeholde mig Ordet til der bliver Spørgsmaal om Overgangen til 3die Behandling.

Grundtvig: Ja den ærede Formands Afgjorelse vil jo hindre mig i at sige noget af det Bigtigste, som jeg ved denne Leilighed baade

kunde have at sige og maatte ansee mig forpligtet til at sige, og deriblandt vilde jo ogsaa være, paa det Klareste jeg kunde, at bedse om Adressen, at den, langt fra at have forpligtet Noget til at antage det foreliggende Grundlovsforslag, umuelig kunde gjøre det. Nu skal jeg derimod, da det er afgjort, hvad der kan høre til denne Discussion, holde mig bertil, med mindre det senere kan blive mig tilladt at sige min Mening om, hvorfor jeg troer, at Forslaget ikke burde overgaae til 3die Behandling.

Idet jeg da seer paa den første Paragraph i dette Udkast, skal jeg ikke negte, at denne § 1, hvorefter og hvorved Danmarks Riges Grundlov skal indskrænkes til Danmarks særlige Anliggender, indeholder al den Indrømmelse, som der kunde behøves, for at gjøre en Fællesforfatning mulig, og det er al den Indrømmelse, som jeg troer, at Danmarks Rigsdag i den Henseende kunde gjøre; men dette Forslag gaaer jo aabenbart langt videre. Det gaaer i sin § 2 ud paa, noie at opregne de Anliggender, som her efter skulle regnes for at være Kongerigets særlige, og som altsaa skulle være de eneste, der herefter falder under den danske Rigsdags Behandling og under Grundlovens Omraade. Herimod kunde vistnok være meget at indvende, da det sikkert vilde være langt bedre for Rigsdagen, og langt bedre for det danske Folk, om dette Spørgsmaal var blevet holdt aabent, og først afgjort ved enhver enkelt given Leilighed, naar det behøvedes, og det var Tale om, hvorvidt denne eller hin Sag hørte til Kongerigets særlige Anliggender.